

KONWENCJA

o ułatwieniu dostępu do wymiaru sprawiedliwości w stosunkach międzynarodowych,

sporządzona w Hadze w dniu 25 października 1980 r.

(Dz. U. z dnia 25 lutego 1995 r.)

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 25 października 1980 r. została sporządzona w Hadze Konwencja o ułatwieniu dostępu do wymiaru sprawiedliwości w stosunkach międzynarodowych w następującym brzmieniu:

KONWENCJA

o ułatwieniu dostępu do wymiaru sprawiedliwości w stosunkach międzynarodowych

Państwa-sygnatariusze niniejszej konwencji,

pragnąc ułatwić dostęp do wymiaru sprawiedliwości w stosunkach międzynarodowych,

postanowiły zawrzeć w tym celu konwencję i zgodziły się na następujące postanowienia:

Rozdział I

Pomoc sądowa

Artykuł 1

Obywatele któregośkolwiek umawiającego się państwa, jak również osoby posiadające miejsce stałego pobytu w umawiającym się państwie korzystają z pomocy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych w każdym umawiającym się państwie na tych samych warunkach, jakby byli obywatelami tego państwa i posiadali w nim miejsce stałego pobytu.

Osoby, do których nie mają zastosowania postanowienia ustępu poprzedzającego, ale które miały miejsce stałego pobytu w umawiającym się państwie, w którym zostało lub zostanie wszczęte postępowanie sądowe, będą również mogły korzystać z pomocy sądowej na warunkach określonych w ustępie poprzedzającym, jeżeli przedmiot postępowania jest związany z ich uprzednim miejscem stałego pobytu w tym państwie.

W państwach, w których przewidziana jest pomoc sądowa w sprawach administracyjnych, społecznych lub skarbowych, postanowienia niniejszego artykułu mają zastosowanie do spraw rozpoznawanych przez sądy właściwe w tym zakresie.

Artykuł 2

Artykuł 1 ma zastosowanie do porad prawnych, pod warunkiem że wnioskodawca przebywa w państwie, w którym wnosi o poradę.

Artykuł 3

Każde umawiające się państwo wyznaczy organ centralny właściwy do przyjmowania wniosków o pomoc sądową, które są mu przedkładane zgodnie z niniejszą konwencją, i do nadawania im biegu.

Państwa federalne i państwa, w których obowiązuje więcej niż jeden system prawny, mogą wyznaczyć kilka organów centralnych. W wypadku stwierdzenia swej niewłaściwości wezwany organ centralny przekazuje wniosek właściwemu organowi centralnemu tego samego umawiającego się państwa.

Artykuł 4

Każde umawiające się państwo wyznaczy jeden lub kilka organów przesyłających w celu przekazywania wniosków o pomoc sądową właściwemu organowi centralnemu w państwie wezwanym.

Wnioski o pomoc sądową będą przekazywane bez pośrednictwa jakiegokolwiek innego organu, za pomocą formularza wzorcowego, załączonego do niniejszej konwencji.

Każde umawiające się państwo może skorzystać w tym celu z drogi dyplomatycznej.

Artykuł 5

Osoba ubiegająca się o pomoc sądową, jeśli nie znajduje się w państwie wezwanym, może, bez naruszenia innych sposobów umożliwiających jej składanie wniosku do właściwego organu tego państwa, złożyć wniosek do organu przesyłającego tego umawiającego się państwa, w którym posiada miejsce stałego pobytu.

Wniosek powinien być sporządzony zgodnie z formularzem wzorcowym, załączonym do niniejszej konwencji. Należy do niego załączyć wszelkie niezbędne dokumenty, z zastrzeżeniem prawa państwa wezwanego do żądania, w stosownych wypadkach, dodatkowych informacji lub dokumentów.

Każde umawiające się państwo może oświadczyć, że jego przyjmujący organ centralny będzie właściwy do przyjmowania wniosków przekazywanych inną drogą lub w inny sposób.

Artykuł 6

Organ przesyłający świadczy pomoc wnioskodawcy w celu zapewnienia, że wszelkie dokumenty i informacje, które według wiedzy organu są niezbędne do rozpatrzenia wniosku, zostały załączone. Organ przesyłający sprawdza także powyższe dokumenty pod względem formalnym.

Organ przesyłający może odmówić przekazania wniosku w wypadku, gdy według jego oceny wniosek ten jest w sposób oczywisty bezzasadny.

W stosownych wypadkach organ przesyłający świadczy pomoc wnioskodawcy w zakresie bezpłatnego tłumaczenia dokumentów.

Organ ten odpowiada na żądania dotyczące nadesłania dodatkowych informacji, kierowane przez przyjmujący organ centralny państwa wezwanego.

Artykuł 7

Wnioski o pomoc sądową, załączone do nich dokumenty, jak również pisma zawierające odpowiedzi na żądania dotyczące nadesłania dodatkowych informacji powinny być sporządzone w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych państwa wezwanego lub powinno być do nich dołączone tłumaczenie na jeden z tych języków.

Jeżeli jednak w państwie wzywającym dokonanie tłumaczenia na język państwa wezwanego jest utrudnione, to ostatnie powinno przyjąć dokumenty sporządzone w języku angielskim lub francuskim albo dołączone tłumaczenie na jeden z tych języków.

Pisma kierowane przez przyjmujący organ centralny mogą być sporządzone w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych państwa wezwanego albo w języku angielskim lub francuskim. Jeżeli jednak wniosek przekazany przez organ przesyłający jest sporządzony w języku angielskim lub francuskim, lub dołączone jest tłumaczenie na jeden z tych języków, pisma kierowane przez przyjmujący organ centralny powinny być również sporządzone w jednym z tych języków.

Koszty tłumaczenia wynikające ze stosowania ustępów poprzedzających ponosi państwo wzywające. Jednak koszty tłumaczenia wynikłe w stosownych wypadkach z działania państwa wezwanego ponosi to państwo.

Artykuł 8

Przyjmujący organ centralny rozstrzyga w przedmiocie wniosku o udzielenie pomocy sądowej lub podejmuje stosowne działania, konieczne do jego rozpatrzenia przez właściwy organ państwa wezwanego.

Przyjmujący organ centralny przekazuje żądania o nadesłanie dodatkowych informacji do organu przesyłającego oraz informuje o wszelkich trudnościach związanych z rozpatrzeniem wniosku, jak również o podjętej decyzji.

Artykuł 9

Jeżeli osoba ubiegająca się o udzielenie pomocy sądowej nie przebywa w którymkolwiek z umawiających się państw, może ona, bez naruszenia innych sposobów umożliwiających jej składanie wniosku, przekazać swój wniosek do właściwego organu państwa wezwanego w drodze konsularnej.

Każde umawiające się państwo może oświadczyć, że jego przyjmujący organ centralny będzie przyjmował wnioski przekazywane inną drogą lub w inny sposób.

Artykuł 10

Dokumenty przekazywane w wyniku stosowania niniejszego rozdziału są zwolnione od wszelkiej legalizacji lub innej podobnej formalności.

Artykuł 11

Działania podjęte przez właściwe organy w celu przekazywania, przyjmowania lub rozpatrywania wniosków o pomoc sądową na mocy niniejszego rozdziału nie podlegają opłatom.

Artykuł 12

Wnioski o pomoc sądową są rozpatrywane w trybie pilnym.

Artykuł 13

Jeżeli w wyniku zastosowania artykułu 1 przyznano pomoc sądową, doręczenie dokumentów, niezależnie od jego formy, które ma być dokonane w innym umawiającym się państwie, dotyczące postępowania z udziałem osoby korzystającej z pomocy sądowej, nie może powodować obowiązku zwrotu jakichkolwiek kosztów. Powyższe dotyczy również wniosków o udzielenie pomocy prawnej i wywiadów środowiskowych, z wyjątkiem wynagrodzenia biegłych i tłumaczy.

Jeżeli w wyniku zastosowania artykułu 1 przyznano danej osobie pomoc sądową w jednym z umawiających się państw w postępowaniu sądowym, które zakończyło się wydaniem orzeczenia, osoba ta korzysta z pomocy sądowej, bez konieczności ponownego rozpatrywania okoliczności, w każdym innym umawiającym się państwie, w którym ubiega się o uznanie lub wykonanie tego orzeczenia.

Rozdział II

Kaucja na zabezpieczenie kosztów procesu i wykonanie orzeczenia w zakresie kosztów

Artykuł 14

Nie można żądać od osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce stałego pobytu lub siedzibę w jednym z umawiających się państw i będących powodami lub biorącymi udział w postępowaniu przed

sądami innego umawiającego się państwa, złożenia kaucji lub depozytu z jakiegokolwiek tytułu jedynie z tej przyczyny, że są one cudzoziemcami lub nie posiadają miejsca stałego pobytu lub siedziby w państwie, w którym zostało wszczęte postępowanie.

Powyższą zasadę stosuje się również w wypadku opłat wymaganych na zabezpieczenie kosztów postępowania sądowego od osób będących powodami lub biorących udział w postępowaniu.

Artykuł 15

Orzeczenia w zakresie kosztów i opłat sądowych, wydane w jednym z umawiających się państw w odniesieniu do osoby zwolnionej od kaucji, depozytu lub opłat bądź na mocy artykułu 14, bądź prawa państwa, w którym postępowanie zostało wszczęte, będą, na wniosek wierzyciela, bezpłatnie wykonane w każdym innym umawiającym się państwie.

Artykuł 16

Każde umawiające się państwo wyznaczy jeden lub więcej organów przesyłających w celu przekazywania właściwemu organowi centralnemu w państwie wezwanym wniosków o wykonanie orzeczeń określonych w artykule 15.

Każde umawiające się państwo wyznaczy organ centralny właściwy do przyjmowania takich wniosków i podejmowania stosownych działań dla zapewnienia, że ostateczna decyzja w tym zakresie zostanie wydana.

Państwa federalne i państwa, w których obowiązuje więcej niż jeden system prawny, mogą wyznaczyć kilka organów centralnych. W wypadku stwierdzenia swej niewłaściwości wezwany organ centralny przekazuje wniosek, właściwemu organowi centralnemu w państwie wezwanym.

Wnioski przewidziane w tym artykule będą przekazywane bez udziału jakiegokolwiek innego organu. Jednak każde umawiające się państwo może w tym celu skorzystać z drogi dyplomatycznej.

Jeżeli państwo wezwane nie oświadczy o swoim sprzeciwie, postanowienia podane wyżej nie stoją na przeszkodzie złożeniu wniosku o wykonanie orzeczenia bezpośrednio przez wierzyciela.

Artykuł 17

Do wniosku o wykonanie orzeczenia należy dołączyć:

- a) poświadczony odpis części orzeczenia, zawierającej nazwiska i inne informacje dotyczące stron postępowania oraz postanowienia w zakresie kosztów i opłat;
- b) wszelkie dokumenty niezbędne do stwierdzenia, że orzeczenie nie może być w zwykłej formie zaskarżone w państwie, w którym zostało wydane, i że jest ono tam wykonalne;
- c) poświadczone tłumaczenie powyższych dokumentów na język państwa wezwanego, jeżeli nie zostały sporządzone w tym języku.

Właściwy organ państwa wezwanego rozpoznaje wnioski o wykonanie orzeczenia bez przesłuchiwania stron. Organ ten ogranicza się do stwierdzenia, czy zostały złożone wymagane dokumenty. Na prośbę wnioskodawcy organ ten ustala wysokość kosztów rozpoznania, tłumaczenia i poświadczenia, które uznane są za koszty i opłaty związane z postępowaniem. Nie można wymagać żadnej legalizacji ani innej podobnej formalności.

Strony mogą odwoływać się od orzeczenia wydanego przez właściwy organ jedynie przy zastosowaniu środków określonych przez ustawodawstwo państwa wezwanego.

Rozdział III

Odpisy dokumentów i orzeczeń sądowych

Artykuł 18

W sprawach cywilnych lub handlowych obywatele któregoś z umawiających się państw, jak również osoby posiadające miejsce stałego pobytu w umawiającym się państwie mogą, na tych samych warunkach co własni obywatele, otrzymywać oraz w stosownych wypadkach legalizować odpisy lub wyciągi z dokumentów stanu cywilnego lub orzeczeń sądowych w innym umawiającym się państwie.

Rozdział IV

Zatrzymanie i list żelazny

Artykuł 19

Areszt i zatrzymanie bądź jako środek egzekucyjny, bądź jako środek zabezpieczający nie będą mogły być stosowane w sprawach cywilnych lub handlowych wobec obywateli jakiegokolwiek umawiającego się państwa lub osób posiadających miejsce stałego pobytu w umawiającym się państwie, jeżeli nie są one stosowane wobec obywateli tego państwa. Każda okoliczność podnoszona przez własnego obywatela posiadającego miejsce stałego pobytu w tym państwie w celu uchylecia aresztu lub zatrzymania powinna wywierać ten sam skutek wobec obywatela jakiegokolwiek umawiającego się państwa lub osoby posiadającej miejsce stałego pobytu w umawiającym się państwie również w wypadku, gdy okoliczność ta nastąpiła za granicą.

Artykuł 20

Świadek lub biegły będący obywatelem umawiającego się państwa lub posiadający miejsce stałego pobytu w umawiającym się państwie, wezwany imiennie przez sąd lub stronę, za zgodą sądu, do stawienia przed sądem innego umawiającego się państwa, nie może być ścigany, uwięziony ani poddany jakimkolwiek ograniczeniu wolności osobistej na terytorium tego państwa z powodu orzeczeń wydanych lub okoliczności zaszłych przed jego wjazdem na terytorium państwa wzywającego.

Immunitet przewidziany w ustępie poprzedzającym rozpoczyna się siedem dni przed wyznaczoną datą przesłuchania świadka lub biegłego i kończy się z chwilą, gdy świadek lub biegły, mając możliwość opuszczenia terytorium tego państwa, po tym, jak organy sądowe powiadomiły go, że jego obecność nie jest już niezbędna, pozostanie przez siedem kolejnych dni na tym terytorium lub powróci na nie po jego opuszczeniu.

Rozdział V

Postanowienia ogólne

Artykuł 21

Z zastrzeżeniem postanowień artykułu 22 żadne postanowienie niniejszej konwencji nie będzie interpretowane w taki sposób, jakby ograniczało prawa, w zagadnieniach regulowanych przez nią, jakie mogłyby być przyznane jakiegokolwiek osobie zgodnie z ustawodawstwem któregokolwiek umawiającego się państwa lub zgodnie z jakąkolwiek inną konwencją, której to państwo jest lub stanie się stroną.

Artykuł 22

Niniejsza konwencja zastępuje w stosunkach między państwami, które ją ratyfikują, artykuły 17 do 24 Konwencji dotyczącej procedury cywilnej, podpisanej w Hadze dnia 17 lipca 1905 r., lub artykuły 17 do 26 Konwencji dotyczącej procedury cywilnej, podpisanej w Hadze dnia 1 marca 1954 r., dla państw, które są stronami pierwszej lub drugiej z tych konwencji, nawet w wypadku, gdy zostało złożone zastrzeżenie określone w artykule 28 ustęp 2c niniejszej konwencji.

Artykuł 23

Porozumienia dodatkowe do Konwencji z 1905 r. i 1954 r., zawarte między umawiającymi się państwami, uważane są za mające zastosowanie również do niniejszej konwencji w takim zakresie, w jakim są z nią zgodne, jeśli zainteresowane państwa nie postanowią inaczej.

Artykuł 24

Każde umawiające się państwo może, za pomocą oświadczenia, określić język lub języki inne niż przewidziane w artykułach 7 i 17, w których mogą być sporządzone lub na które mogą być tłumaczone dokumenty przekazywane jego organowi centralnemu.

Artykuł 25

Każde umawiające się państwo, w którym obowiązuje więcej niż jeden język urzędowy i które nie może z przyczyn swego prawa wewnętrznego przyjmować, w odniesieniu do całości swego terytorium, dokumentów określonych w artykułach 7 i 17, dotyczących pomocy sądowej, sporządzonych w jednym z tych języków, powinno, za pomocą oświadczenia, określić język, w którym dokumenty powinny być sporządzone lub na który powinny być tłumaczone w celu złożenia ich w odpowiednich częściach jego terytorium.

Artykuł 26

Umawiające się państwo, w którego skład wchodzi dwie lub więcej części terytorium, w których obowiązują różne systemy prawne w zakresie zagadnień regulowanych przez niniejszą konwencję, będzie mogło, w chwili podpisania, ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia oświadczyć, że niniejsza konwencja będzie miała zastosowanie do wszystkich części jego terytorium lub tylko do jednej albo do więcej z nich, oraz będzie mogło w każdym czasie zmienić te oświadczenia poprzez złożenie nowego oświadczenia.

O oświadczeniach tych należy zawiadomić Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Holandii i wskazać w nich wyraźnie części terytorium, do których konwencja ma zastosowanie.

Artykuł 27

Jeżeli umawiające się państwo posiada system ustrojowy, w którym władze: wykonawcza, sądowicza i ustawodawcza podzielone są pomiędzy organy centralne i inne organy tego państwa, podpisanie, ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie konwencji lub przystąpienie do niej albo złożenie oświadczenia na mocy artykułu 26 nie wywierają żadnego skutku w zakresie wewnętrznego podziału władzy, obowiązującego w tym państwie.

Artykuł 28

Każde umawiające się państwo może, w chwili podpisania, ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zastrzec sobie prawo do wyłączenia stosowania artykułu 1 w odniesieniu do osób nie będących obywatelami któregośkolwiek umawiającego się państwa, ale posiadających miejsce stałego pobytu w umawiającym się państwie, innym niż państwo, które złożyło zastrzeżenie, lub mających poprzednio miejsce stałego pobytu w państwie składającym zastrzeżenie, jeśli nie ma wzajemności traktowania między państwem składającym zastrzeżenie a państwem, którego obywatelem jest osoba wnioskująca o pomoc sądową.

W chwili podpisania, ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia każde umawiające się państwo może zastrzec sobie prawo do wyłączenia:

- a) stosowania języka angielskiego lub francuskiego albo obu tych języków, przewidzianego w ustępie 2 artykułu 7;
- b) stosowania ustępu 2 artykułu 13;
- c) stosowania rozdziału II;
- d) stosowania artykułu 20.

Jeżeli państwo:

- e) wyłączy stosowanie języków angielskiego i francuskiego, składając zastrzeżenie określone pod literą a) ustępu poprzedzającego, każde inne państwo, którego dotyczy to zastrzeżenie, będzie mogło stosować taką samą zasadę w odniesieniu do państwa składającego zastrzeżenie;
- f) złoży zastrzeżenie określone w literze b) ustępu poprzedzającego, każde inne państwo będzie mogło odmówić stosowania ustępu 2 artykułu 13 w odniesieniu do obywateli państwa składającego zastrzeżenie, jak również w odniesieniu do osób posiadających miejsce stałego pobytu w tym państwie;

g) złoży zastrzeżenie określone w literze c) ustępu poprzedzającego, każde inne państwo będzie mogło odmówić stosowania postanowień rozdziału II w odniesieniu do obywateli państwa składającego zastrzeżenie, jak również w odniesieniu do osób posiadających miejsce stałego pobytu w tym państwie.

Żadne inne zastrzeżenie nie będzie dopuszczalne.

Każde umawiające się państwo będzie mogło w każdym czasie wycofać złożone zastrzeżenie. O wycofaniu należy zawiadomić Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Holandii. Zastrzeżenie traci moc pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego następującego po tym zawiadomieniu.

Artykuł 29

Każde umawiające się państwo zawiadomi Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Holandii bądź w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, bądź w terminie późniejszym, o wyznaczeniu organów określonych w artykułach 3, 4 i 16.

Państwo to, w stosownych wypadkach zawiadomi również o:

- a) oświadczeniach określonych w artykułach 5, 9, 16, 24, 25, 26 i 33;
- b) wszelkich wycofaniach lub zmianach wyznaczeń i oświadczeń wspomnianych wyżej;
- c) wycofaniach wszelkich zastrzeżeń.

Artykuł 30

Formularze wzorcowe załączone do niniejszej konwencji będą mogły być zmienione na mocy decyzji Komisji Specjalnej, zwołanej przez Sekretarza Generalnego Konferencji Haskiej, w skład której zostaną zaproszone wszystkie umawiające się państwa oraz wszystkie państwa członkowskie. Informacja dotycząca propozycji poprawek do formularzy powinna być zamieszczona w porządku dziennym spotkania.

Poprawki będą przyjęte przez Komisję Specjalną większością głosów umawiających się państw obecnych i głosujących. Wejdą one w życie dla wszystkich umawiających się państw pierwszego dnia siódmego miesiąca po dacie zawiadomienia o nich przez Sekretarza Generalnego wszystkich umawiających się państw.

Podczas trwania okresu przewidzianego w ustępie poprzedzającym każde umawiające się państwo może zawiadomić na piśmie Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Holandii o złożeniu zastrzeżenia odnośnie do poprawki. Państwo składające takie zastrzeżenie będzie traktowane w zakresie powyższej poprawki jako państwo nie będące stroną niniejszej konwencji aż do wycofania zastrzeżenia.

Rozdział VI

Postanowienia końcowe

Artykuł 31

Konwencja jest otwarta do podpisu dla państw, które były członkami Konferencji Haskiej Międzynarodowego Prawa Prywatnego podczas jej czternastej sesji, oraz dla państw nie będących jej członkami, zaproszonych do udziału w opracowaniu konwencji.

Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu, a dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia będą złożone w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Królestwa Holandii.

Artykuł 32

Każde inne państwo będzie mogło przystąpić do konwencji.

Dokument przystąpienia będzie złożony w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Królestwa Holandii.

Przystąpienie będzie miało moc tylko w stosunkach między państwem przystępującym a tymi umawiającymi się państwami, które nie zgłoszą sprzeciwu wobec jego przystąpienia w ciągu dwunastu miesięcy od otrzymania zawiadomienia określonego w ustępie 2 artykułu 36. Taki sprzeciw będzie mógł być również zgłoszony przez państwa członkowskie w czasie ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia

konwencji, dokonanych po przystąpieniu. O sprzeciwie należy zawiadomić Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Holandii.

Artykuł 33

W chwili podpisania, ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia każde państwo będzie mogło oświadczyć, że konwencja będzie się rozciągać na całość terytoriów, które reprezentuje w stosunkach międzynarodowych, albo na jedno lub kilka z nich. Oświadczenie to nabierze mocy w chwili wejścia w życie konwencji dla tego państwa.

O takim oświadczeniu, jak również o każdym rozciągnięciu dokonanym w terminie późniejszym należy zawiadomić Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Holandii.

Artykuł 34

Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego po złożeniu trzeciego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, przewidzianych w artykułach 31 i 32.

Następnie konwencja wejdzie w życie:

1. w stosunku do każdego państwa ratyfikującego, przyjmującego, zatwierdzającego konwencję lub przystępującego do niej w terminie późniejszym - pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego po złożeniu przez nie dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;

2. w stosunku do każdego terytorium lub części terytorium, na które konwencja została rozciągnięta zgodnie z artykułami 26 lub 33 - pierwszego dnia trzeciego miesiąca kalendarzowego po zawiadomieniu określonym w tych artykułach.

Artykuł 35

Konwencja będzie obowiązywała przez pięć lat, poczynając od daty jej wejścia w życie zgodnie z ustępem 1 artykułu 34, również w stosunku do państw, które ją ratyfikują, przyjmują, zatwierdzą lub do niej przystąpią w terminie późniejszym.

Konwencja będzie odnawiana automatycznie na następny okres pięcioletni, jeśli nie nastąpi jej wypowiedzenie.

O wypowiedzeniu należy zawiadomić Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Holandii co najmniej sześć miesięcy przed upływem okresu pięcioletniego. Wypowiedzenie będzie mogło ograniczyć się do niektórych terytoriów lub części terytoriów, do których konwencja ma zastosowanie.

Wypowiedzenie będzie miało moc tylko w odniesieniu do państwa, które o nim zawiadomi. Konwencja pozostanie w mocy dla pozostałych umawiających się państw.

Artykuł 36

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Holandii zawiadomi państwa członkowskie Konferencji oraz państwa, które przystąpią do konwencji zgodnie z artykułem 32, o:

1. podpisaniu, ratyfikacjach, przyjęciach i zatwierdzeniach określonych w artykule 31;
2. przystąpieniach i sprzeciwach wobec przystąpień określonych w artykule 32;
3. dacie, w której konwencja wejdzie w życie zgodnie z postanowieniami artykułu 34;
4. oświadczeniach wymienionych w artykułach 26 i 33;
5. zastrzeżeniach i wycofaniu zastrzeżeń przewidzianych w artykułach 28 i 30;
6. zawiadomieniach przekazanych zgodnie z artykułem 29;
7. wypowiedzeniach określonych w artykule 35.

Na dowód czego, niżej podpisani, należycie upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Hadze dnia 25 października 1980 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwach Rządu Królestwa Holandii i którego poświadczony odpis zostanie przekazany w drodze dyplomatycznej każdemu z państw członkowskich Konferencji Haskiej Międzynarodowego Prawa Prywatnego w czasie jej czternastej sesji, jak również każdemu innemu państwu, które uczestniczyło, podczas tej sesji, w opracowaniu niniejszej konwencji.

Załączniki do konwencji

FORMULARZE WZORCOWE

ZAIĄCZNIK DO KONWENCJI

FORMULARZ PRZEKAZANIA WNIOSKU O POMOC SĄDOWĄ

Konwencja o ułatwieniu dostępu do wymiaru sprawiedliwości w stosunkach międzynarodowych, sporządzona w Hadze dnia 25 października 1980 r.

Oznaczenie i adres organu przesyłającego

Adres centralnego organu przyjmującego

Niżej podpisany organ przesyłający ma zaszczyt przekazać niniejszym do centralnego organu przyjmującego wniosek o udzielenie pomocy sądowej, jak również załącznik do niego (oświadczenie o sytuacji majątkowej wnioskodawcy) w wykonaniu rozdziału I wymienionej wyżej konwencji.
Ewentualne uwagi dotyczące wniosku oraz oświadczenia:
Inne uwagi:

Sporządzono w dnia

Podpis oraz/lub pieczęć

FORMULARZ WNIOSKU O POMOC SĄDOWĄ

Konwencja o ułatwieniu dostępu do wymiaru sprawiedliwości w stosunkach międzynarodowych, sporządzona w Hadze dnia 25 października 1980 r.

1. Nazwisko i adres osoby występującej z wnioskiem o pomoc sądową
2. Sąd lub trybunał, przed którym spór był rozpatrywany lub miał być rozpatrzony (o ile jest znany)
3. a. przedmiot(y) sporu; w stosownych wypadkach wartość przedmiotu sporu
 - b. w stosownych wypadkach wykaz środków dowodowych odnoszących się do sporu rozpatrywanego lub mającego być rozpatrzonym*
 - c. nazwisko i adres przeciwnika procesowego*
4. Wszystkie daty lub terminy odnoszące się do sporu, powodujące skutki prawne dla wnioskodawcy, wskazujące na pilną potrzebę rozpatrzenia wniosku*
5. Wszelkie inne niezbędne informacje*
6. Sporządzono w dnia
7. Podpis wnioskodawcy

* Niepotrzebne skreślić

Załącznik do wniosku o pomoc sądową

Oświadczenie dotyczące sytuacji majątkowej wnioskodawcy

I. Sytuacja osobista

8. nazwisko (w stosownych wypadkach nazwisko panieńskie)
9. imię (imiona)
10. data i miejsce urodzenia
11. obywatelstwo
12. a. miejsce stałego pobytu (data początkowa pobytu)
 - b. uprzednie miejsce stałego pobytu (data początkowa i końcowa pobytu)
13. stan cywilny (wolny, żonaty/zamężna, wdowiec/wdowa, rozwiedziony/a, w separacji)
14. nazwisko i imię (imiona) małżonka
15. nazwiska, imiona i daty urodzenia dzieci pozostających na utrzymaniu wnioskodawcy
16. inne osoby pozostające na utrzymaniu wnioskodawcy
17. dodatkowe informacje dotyczące sytuacji rodzinnej

II. Sytuacja finansowa

18. Zawód wykonywany

19. Nazwa i adres pracodawcy lub miejsce wykonywania pracy zawodowej

20. Dochody	wnioskodawcy	współmałżonka	osób	na utrzymaniu wnioskodawcy
a. Świadczenia, wynagrodzenia (w tym świadczenia w naturze)
b. emerytury, renty, renty inwalidzkie, alimenty, renty starcze
c. zasiłki dla bezrobotnych
d. dochody z wolnych zawodów
e. dochody z ruchomości i kapitałów ruchomych
f. dochody z ziemi i nieruchomości
g. inne źródła dochodów

21. Posiadane nieruchomości	wnioskodawcy	współmałżonka	osób
(proszę wymienić wartość i obciążenia)
22. Inne dobra	wnioskodawcy	współmałżonka	osób na utrzymaniu wnioskodawcy
(tytuły, udziały, wierzytelności, rachunki bankowe, udziały handlowe itd.)
23. Długi i inne obciążenia finansowe	wnioskodawcy	współmałżonka	osób na
a. pożyczki (wskazać rodzaj, wysokość spłat rocznych/miesięcznych)
b. zobowiązania alimentacyjne (podać wysokość płatności miesięcznych)
c. czynsz (w tym koszty ogrzewania,

elektryczności, gazu i wody)
d. inne obciążenia okresowe

24. Podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie społeczne w roku poprzedzającym

25. Uwagi wnioskodawcy

26. W stosownych wypadkach, wykaz dokumentów potwierdzających dane

27. Ja, niżej podpisany(a), w pełni świadomy(a) konsekwencji karnych spowodowanych złożeniem fałszywego oświadczenia, zaświadczam, że niniejsze oświadczenie jest pełne i prawdziwe.

28. Sporządzono w(miejsce) 29. dnia (data)

30. (podpis wnioskodawcy)

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 6 lipca 1992 r.